

## Contactdag 13 juni 2009, Bennekom

Ik keek er best naar uit. Het zou de derde keer zijn dat we bijeen zouden komen. Wij, ouders van meisjes met Triple-X.

De eerste keer was in de Julianatoren, Apeldoorn. We hadden van te voren mailcontact gehad met Thea en Ida. Ik was zelf heel afhoudend in het geven van informatie omdat ik niet wist wie wie was en er niet zoveel openheid aan had gegeven, al die jaren. Het was een soort 'Blind date': Ik zie er zo en zo uit en we zitten daar om die tijd. Heel spannend toen, met mijn twee dochters, de oudste en de jongste, met Triple-X. Dat was een heel goede dag en ik was héél blij dat ik was gegaan. Ik had voor het éérst ándere meisjes gezien, van dichtbij. En wat me meteen opviel was de in zichzelf gekeerde, kwetsbare blik. Het een beetje weifelende voorkomen.

De tweede bijeenkomst was in het Openluchtmuseum in Arnhem. Eindelijk kon ik dat ook afstrepen van mijn verlanglijstje van te bezoeken musea. Een mooie bijkomstigheid! Er waren al wat meer mensen en we kenden elkaar van de vorige keer. Maarten Otter was er ook bij, dit keer. Met vrouw en (toen nog) 3 zonen. Ook zo'n mooie dag in zó'n leuk museum. Maar er was minder de gelegenheid te praten met elkaar tenzij je de hele dag met elkaar optrok. Zo goed kenden wij elkaar allemaal niet. Dus op de afgesproken tijden kwamen we op de afgesproken locatie bijeen, als we wilden. Wij, mijn man en ik, waren met de tweeling, waarvan Maria de Triple-X-er is. Op de een of andere manier gaf het toch een saamhorigheidsgevoel. Ook de afsluiting met zijn allen op het terras. Nog even napraten. Soms wat onwennig, maar wel prettig. Te weten dat er na alle jaren van anonimiteit (en misschien wel een beetje isolatie in deze) er eindelijk de mogelijkheid was even met gelijkgezinden er over te praten.

Deze derde dag was heel anders. Een locatie die wel héél mooi, bijbels, gelegen was. In een oase van groen en rust. (Als juf op een vervuilde basisschool in een volkswijk in de hoofdstad wel een héél bijzondere ervaring).

Het was een nóg mooiere dag. In diverse opzichten.

- Er waren heel veel ouders;
- Er was een uitleg over het ontstaan van Triple-X meisjes;
- Er was uitleg over onderzoek;
- Er waren ervaringsverhalen;
- Er was een volwassen Triple-X vrouw!

Maar er was ook een heel dagprogramma, geheel omkleed met lunch, koffie en thee enz. Geweldig georganiseerd door Thea en Ida, die zich iets op de hals gehaald hebben waarvan ze nooit hebben kunnen bevroeden hoe belangrijk dát is voor héél veel ouders. Van onschatbare waarde. Want ooit, nu 14 jaar geleden, toen wij te horen kregen dat onze dochter Triple-X had, was er nauwelijks iets bekend. Wat een hoop informatie hebben zij bijeen weten te vergaren. En wat een inzet!

Ik heb op deze dag van alles gehoord en gezien. Ik heb ontdekt dat er ouders zijn die er heel open mee omgaan. Dat er ouders zijn van wie de kinderen er niets van af weten of die het net te horen hebben gekregen. Dat er allerlei soorten en maten ouders zijn die er op elk hun eigen wijze mee omgaan. Ik denk ook omdat er nog steeds niet zo heel veel over bekend is en ook omdat er best een soort van angst voor stigmatisering is. Dat je dochter 'een ziekte' heeft.

Of niet 'spoort'. Om die reden kun je dan maar beter je mond houden is het credo. Laten we hopen dat deze dagen en deze bijeenkomsten bijdragen aan bekendheid geven aan Triple-X.

Wat ik zelf het mooiste van de dag vond, is de aanwezigheid van een meisje van 16 dat het net gehoord had. Ik wilde haar niet overvallen met vragen omdat ik denk dat het allemaal teveel in één zou zijn geworden. Het én net weten en een spervuur aan vragen. Moedig dat ze er was!

Maar ook heel mooi vond ik de vrouw die bij toeval daar terecht kwam. Via een vriendin met een dochter met Triple-X, en sinds haar 32<sup>e</sup> wist dat zij het ook zelf had.

Het was zó prettig om te zien dat deze vrouw héél wakker in het leven staat. Heel goed kon verwoorden hoe haar leven een positieve loop had genomen (in heel beknopte vogelvlucht, maar toch) en de paar tips die zij gaf: "laat je dochter gáán als ze boos is. Waarom moet alles de kop in gedrukt worden."

Ik denk hele waardevolle tips in geval voor deze meisjes, en wij als ouders.

Laat ze meer zijn wie ze zijn. Dat zal hen sterker maken om te kunnen worden wie ze zijn.

Ik zou nog zoveel kunnen vertellen maar op de een of andere manier is alles nog niet verwerkt en denk ik op rustige momenten nog na over alle dingen die gezegd zijn en alles wat ik gezien heb.

Ik hoop dat dit soort dagen nog vaker terug zullen komen. Dat er een oudergroep kan ontstaan die voor hun kinderen iets kan betekenen en dat de meisjes inderdaad ook samen iets kunnen delen.

Maar ook dat er openheid komt en meer onderzoeksmogelijkheden.

Maarten Otter kan denk ik wel rekenen op ondersteuning van ons allen. Want wij, de ouders, zijn allemaal denk ik heel nieuwsgierig naar wat voor bijzonders wij op de wereld gezet hebben.

Moeder van Maria